

Ferice de cei ce cred!

Sabat după-amiază

De memorat:

„Tomo”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.” (Ioan 20:29).

În Evanghelia sa, Ioan prezintă o varietate de oameni, cu origini, credințe și experiențe diferite, care dau toți mărturie despre cine a fost Isus.

„Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1:36). „Noi am găsit pe Mesia” (Ioan 1:41). „Noi am găsit pe Acela despre care [a] scris Moise” (Ioan 1:45). „Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel” (Ioan 1:49). „Nu cumva este acesta Hristosul?” (Ioan 4:29). „L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii” (Ioan 4:42). „Doamne, [...] la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68). „Cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume” (Ioan 11:27). „Eram orb, și acum văd” (Ioan 9:25). „Iată Împăratul vostru!” (Ioan 19:14). „Eu nu găsesc nicio vină în El” (Ioan 19:6). „Domnul meu și Dumnezeul meu” (Ioan 20:28).

Cine erau acești oameni și de ce au dat mărturia pe care au dat-o cu privire la identitatea lui Isus?

Duminică, 10 noiembrie

Înapoi la Avraam

Isus nu S-a temut să declare cine era sau să cheme martori să dea mărturie despre El, chiar și martori de mult trecuți la odihnă, inclusiv pe Avraam. „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56).

1. De ce era mărturia lui Avraam atât de importantă încât a fost inclusă în Evanghelia după Ioan? Geneza 12:3; 18:16-18; 26:4; Matei 1:1; Faptele apostolilor 3:25

Geneza 12:3

3. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

Geneza 18:16-18

16. Bărbații aceia s-au sculat să plece și s-au uitat înspre Sodoma. Avraam a plecat cu ei, să-i petreacă.

17. Atunci Domnul a zis: „Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?...

18. Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic, și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.

Geneza 26:4

4. Îți voi înmulți sămânța, ca stelele cerului; voi da seminței tale toate ținuturile acestea; și toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, ca răsplată,

Matei 1:1

1. Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.

Faptele Apostolilor 3:25

25. Voi sunteți fiii prorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.”

„Prin simboluri și făgăduințe, Dumnezeu «i-a predicat mai înainte lui Avraam evanghelia» (Galateni 3:8, BTF). Iar credința patriarhului s-a prins de Răscumpărătorul ce avea să vină. Isus le spunea iudeilor: «Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat» (Ioan 8:56). Berbecul adus ca jertfă în locul lui Isaac Îl reprezenta pe Fiul lui Dumnezeu, care avea să fie sacrificat în locul nostru. Când omul a fost sortit morții din cauza călcării legii lui Dumnezeu, Tatăl, privind la Fiul Său, îi spusese păcătosului: «Trăiește, am găsit un preț de răscumpărare»” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 154).

Avraam era părintele poporului evreu. El a primit promisiunea că, prin el, toate popoarele aveau să fie binecuvântate. Această binecuvântare a venit prin Mesia, născut în linia lui genealogică. Avraam a fost și tatăl celor care Îi răspund lui Dumnezeu prin credință (Evrei 11:8,17-19). Disponibilitatea lui de a-și sacrifica fiul, pe Isaac (Geneza 22), fiul promis, nu a fost doar o dovadă de credință, ci și o fereastră către planul de mântuire. Când Isus a spus: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea” (Ioan 8:56), conducătorii au răspuns: „N-ai nici cincizeci de ani [...] și ai văzut pe Avraam?!” (Ioan 8:57). Răspunsul lui Isus a fost uluitor. „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu” (Ioan 8:58). Isus folosește un limbaj care amintește de ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Moise la rugul aprins. Prin aceasta El afirma că este Dumnezeu,

Cel care există prin Sine Însuși. Fără îndoială, conducătorii au înțeles implicația a ceea ce a spus, pentru că „au luat pietre ca să arunce în El” (Ioan 8:59).

Citește Romani 4:1-5. Cum este exprimat marele adevăr al mântuirii numai prin credință, fără faptele legii, și cum deducem ideea că Avraam era tatăl celor ce trăiesc prin credință?

Romani 4:1-5

1. Ce vom zice, dar, că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?
2. Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.
3. Căci ce zice Scriptura? „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.”
4. Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;
5. pe când, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.

Luni, 11 noiembrie

Mărturia Mariei

Cu șase zile înainte de Paște, Isus S-a dus să îi viziteze pe Maria, pe Marta și pe fratele lor, Lazăr, pe care Isus îl înviase. Simon, care fusese vindecat de lepră, a dat o masă ca să-și arate aprecierea pentru ceea ce făcuse Isus pentru el. Marta servea, iar Lazăr stătea la masă cu oaspeții (Ioan 12:1-8).

2. Citește Ioan 12:1-3 și gândește-te la semnificația acțiunilor Mariei! Cum a dat Maria mărturie despre cine era Isus cu adevărat?

Ioan 12:1-3

1. Cu șase zile înainte de Paști, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care îl înviase din morți.
2. Acolo I-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la masă cu El.
3. Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și I-a șters picioarele cu părul ei; și s-a umplut casa de mirosul mirului.

Parfumul era foarte scump, valorând aproximativ salariul pe un an al unui muncitor de rând. Maria a cumpărat probabil acest dar ca să își exprime recunoștința față de Mântuitorul pentru iertarea păcatelor ei și pentru învierea fratelui ei. Intenționa să îl folosească într-o zi pentru înmormântarea Domnului Isus. Dar apoi a auzit că avea să fie uns Rege în curând. În cazul acesta, ea avea să fie prima care să Îl onoreze. Probabil că Maria nu a intenționat ca gestul ei să fie observat, dar Ioan notează că „s-a umplut casa de mirosul mirului” (Ioan 12:3). Iuda a reacționat printr-o mustrare imediată, declarând că parfumul ar fi trebuit vândut, iar banii obținuți să fi fost dați săracilor. Isus a liniștit-o de îndată pe Maria, declarând: „Las-o în pace [...]. Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna” (Ioan 12:7,8).

Una dintre temele evangheliei lui Ioan este faptul că Isus cunoaște ce este în inima oamenilor (Ioan 2:24,25; 6:70,71; 13:11; 16:19). În acest caz, la ospățul lui Simon, Isus știe ce este în inima lui Iuda. Ioan are grijă să scoată în evidență cine era Iuda – un hoț care își urmărea propriile interese (Ioan 12:6). „Darul frumos mirositor pe care Maria se gândise să-l reverse din abundență pe trupul mort al Mântuitorului a fost turnat pe trupul Lui viu. La înmormântare, dulceața parfumului I-ar fi umplut numai mormântul; acum, Îi înveselea inima, asigurându-L de credința și iubirea ei. Și, când a pătruns în întunericul mării Lui încercări, El a luat cu Sine amintirea acelei fapte, o pregustare din iubirea pe care urma să o primească pentru totdeauna de la cei mântuiți ai Lui” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 560).

Isus știa ce era în inima Mariei și în inima lui Iuda. El știe și ce este în inima ta. Ce îți spune acest adevăr despre nevoia noastră după neprihănirea lui Hristos, care ne schimbă și ne acoperă deopotrivă?

Marți, 12 noiembrie

Mărturia involuntară a lui Pilat

Din când în când, Ioan înregistrează tentativele conducătorilor religioși de a-L prinde pe Isus, de a-L aduce la judecată și de a-L condamna la moarte. O temă din Evanghelia lui Ioan, afirmată adesea de Domnul, este aceea că timpul sau ceasul Său nu a sosit încă, făcând referire la momentul răstignirii Sale (Ioan 2:4; 7:6,8,30; 12:7,23,27; 13:1; 17:1).

Acum ceasul venise. Isus a fost arestat în grădina Ghetsimani, adus înaintea lui Ana, apoi a lui Caiafa, marele-preot, apoi de două ori

înaintea lui Pilat. Ioan a apelat la mulți martori din toate categoriile sociale pentru a da mărturie că Isus era Hristosul. Acum Ioan îl cheamă în boxa martorilor pe Pilat, guvernatorul care L-a judecat pe Isus. Aceasta era o mărturie importantă, pentru că Pilat era roman, guvernator și judecător; majoritatea celorlalți martori erau evrei și oameni de rând.

3. Ce legătură observi între verdictul lui Pilat și tema Evangheliei după Ioan? Ioan 18:38; 19:4-22

Ioan 18:38

38. Pilat I-a zis: „Ce este adevărul?” După ce a spus aceste vorbe, a ieșit iarăși afară la iudei și le-a zis: „Eu nu găsesc nicio vină în El.

Ioan 19:4-22

4. Pilat a ieșit iarăși afară și a zis iudeilor: „Iată că vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nicio vină în El.”

5. Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură. „Iată Omul!”, le-a zis Pilat.

6. Când L-au zărit preoții cei mai de seamă și aprozii, au început să strige: „Răstignește-L! Răstignește-L!” „Luați-L voi și răstigniți-L”, le-a zis Pilat, „căci eu nu găsesc nicio vină în El.”

7. Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.”

8. Când a auzit Pilat aceste cuvinte, i-a fost și mai mare frică.

9. A intrat iarăși în odaia de judecată și a zis lui Isus: „De unde ești Tu?” Dar Isus nu i-a dat niciun răspuns.

10. Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te răstignesc și am putere să-Ți dau drumul?”

11. „N-ai avea nicio putere asupra Mea”, i-a răspuns Isus, „dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile tale are un mai mare păcat.”

12. De atunci Pilat căuta să-I dea drumul. Dar iudeii strigau: „Dacă dai drumul Omului acestuia, nu ești prieten cu cezarul. Oricine se face pe sine împărat este împotriva cezarului.”

13. Când a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Isus afară; și a șezut pe scaunul de judecător, în locul numit „Pardosit cu pietre”, iar evreiește: „Gabata.”

14. Era ziua Pregătirii Paștilor, cam pe la ceasul al șaselea. Pilat a zis iudeilor: „Iată Împăratul vostru!”

15. Dar ei au strigat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” „Să răstignesc pe „Împăratul vostru”?”, le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: „Noi n-avem alt împărat decât pe cezarul!”

16. Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească.
17. Isus, ducându-și crucea, a ajuns la locul zis al „Căpățânii”, care în evreiește se cheamă „Golgota”.
18. Acolo a fost răstignit; și împreună cu El au fost răstigniți alți doi, unul de o parte, și altul de alta, iar Isus la mijloc.
19. Pilat a scris o însemnare pe care a pus-o deasupra crucii, și era scris: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor.”
20. Mulți din iudei au citit această însemnare, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate: era scrisă în evreiește, latinește și grecește.
21. Preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis lui Pilat: „Nu scrie: „Împăratul iudeilor”. Ci scrie că El a zis: „Eu sunt Împăratul iudeilor.”
22. „Ce am scris, am scris”, a răspuns Pilat.

Isus a fost adus înaintea lui Pilat vineri dimineața devreme (Ioan 18:28). Planul lui Pilat era să scape repede de deținut, lăsându-L să Își înfrunte soarta. Dar comportamentul Domnului i-a atras atenția lui Pilat. Guvernatorul L-a interogat atent și a auzit de pe buzele Lui: „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18:37).

Cu toate că, în cele din urmă, L-a condamnat la moarte, guvernatorul roman L-a declarat nevinovat de trei ori (Ioan 18:38; 19:4,6). Iar pe cruce a scris cuvintele: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor” (Ioan 19:19), completându-și mărturia cu privire la cine este El. Așadar, în ciuda mărturiei sale cu privire la nevinovăția lui Hristos, L-a condamnat la moarte.

Pilat a avut în față Adevărul în persoană, totuși – lăsându-se intimidat de mulțime – *L-a condamnat pe Isus la moarte*. Ce exemplu tragic de consecințe care apar când nu urmezi ceea ce conștiința și inima îți spun că este corect!

Cum te împiedică opinia sau presiunea publică să faci ce crezi că este corect?

Mărturia lui Toma

4. Citește Ioan 20:19-31. Ce mare greșeală a făcut Toma?

Ioan 20:19-31

19. În seara aceleiași zile, cea dintâi a săptămânii, pe când ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!”
20. Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.
21. Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”
22. După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!
23. Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.”
24. Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus.
25. Ceilalți ucenici i-au zis deci: „Am văzut pe Domnul!” Dar el le-a răspuns: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.”
26. După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă; și era și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stat în mijloc și le-a zis: „Pace vouă!”
27. Apoi a zis lui Toma: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios, ci credincios.”
28. Drept răspuns, Toma I-a zis: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”
29. „Tomo”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.”
30. Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta.
31. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui.

După înviere, Domnul Hristos S-a arătat ucenicilor când, de frică, aceștia erau toți închiși într-o cameră. Toma nu era cu ei. Ulterior a auzit relatările lor despre înviere, dar și-a pierdut speranța. Nu se potrivea imaginii pe care o avea el despre împărăție. Și cu siguranță trebuie să

se fi întrebat și de ce li S-a descoperit Isus celorlalți ucenici când el nu era acolo.

Toma a zis: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25). Toma dicta condițiile credinței lui. Această abordare apare de multe ori în Ioan. Nicodim I-a răspuns lui Isus: „Cum se poate naște un om bătrân?” (Ioan 3:4). Femeia de la fântână a întrebat: „Doamne, [...] n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă, de unde ai putea să ai dar această apă vie?” (Ioan 4:11). Mulțimea care fusese hrănită cu pâini și pești a întrebat: „Ce semn faci Tu [...] ca să-l vedem”? (Ioan 6:30).

Această perspectivă, de genul: „mai întâi văd și apoi cred”, este cea combătută în Evanghelia după Ioan. Când l-a întâlnit pe Toma după înviere, Isus l-a invitat să vină, să vadă și să Îi atingă trupul înviat. Dar apoi i-a spus: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

„Dumnezeu nu ne cere niciodată să credem fără a ne da suficiente dovezi pe care să ne întemeiem credința. Existența Sa, caracterul Său, veridicitatea Cuvântului Său sunt întemeiate pe mărturii care apelează la rațiunea noastră, iar aceste mărturii există din abundență. Totuși Dumnezeu nu a exclus niciodată posibilitatea îndoielii. Credința noastră trebuie să se întemeieze pe dovezi, nu pe demonstrații” (*Calea către Hristos*, p. 105).

Prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin creație și prin experiența personală, ni s-a dat un număr incredibil de dovezi pentru credința noastră în Isus.

Dacă te-ar întreba cineva: „De ce crezi în Isus?” ce ai spune?

Joi, 14 noiembrie

Mărturia noastră despre Isus

În multe ocazii când prezintă martorii în favoarea lui Isus, scopul lui Ioan este de a ne conduce la o concluzie clară: „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:30,31). Imaginează-ți cum ar fi fost să fim acolo, în persoană, în carne și oase, și să-L fi văzut pe Isus făcând multe dintre aceste minuni! Am fi crezut cu siguranță, nu-i așa? Ne-ar plăcea să credem lucrul acesta; dar, în unele privințe, noi avem chiar *mai multe* motive să credem în Isus decât cei care au văzut cu adevărat minunile. De ce?

5. Ce lucruri de care dispunem noi astăzi, dar pe care cei din vremea lui Isus nu le-au avut, ne ajută să credem? Vezi, de exemplu, Matei 24:2; 24:14; 24:6-8.

Matei 24:2

2. Dar Isus le-a zis: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată.”

Matei 24:14

14. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.

Matei 24:6-8

6. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci.

7. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume.

8. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.

Pe lângă relatările impresionante din Evanghelia după Ioan, noi avem și marele avantaj de a vedea împlinindu-se multe din cele prezise de Isus și de alți scriitori biblici, precum distrugerea templului (Matei 24:2), răspândirea Evangheliei în întreaga lume (Matei 24:14), marea renunțare la credință (2 Tesaloniceni 2:3) și lumea care continuă să fie un loc degradat și nenorocit (Matei 24:6-8). Pe tot parcursul vieții și misiunii Domnului Isus, adepții Săi au fost un grup mic și hărțuit, compus din bărbați și femei care, după standarde umane, ar fi trebuit să fi dispărut de mult din istorie. Cum ar fi putut ști ei, așa cum știm noi, că aveau să se întâmple aceste lucruri? Dar s-au întâmplat. De fapt, însăși credința noastră există ca o împlinire a profeției că Evanghelia va ajunge în întreaga lume.

Și astăzi, după aproximativ două mii de ani, ca urmași ai Domnului, și noi avem privilegiul de a da mărturie despre Isus și ce face pentru noi. Nu prin raționamentele lui Natanael, Nicodim sau ale femeii din Samaria și nici prin învățăturile fariseilor putem noi să Îl cunoaștem personal pe Isus ca Mesia, ci prin citirea Scripturilor, sub puterea de convingere a Duhului Sfânt, Îl acceptăm noi pe Isus ca Mântuitor al lumii. Apoi, fiecare dintre noi, în modul nostru și în urma propriei relații cu Dumnezeu, putem avea ceva de spus. S-ar putea să nu trăim ceva la fel de dramatic precum o înviere sau o vindecare, dar nu aceasta contează. Ceea ce contează este să Îl cunoaștem noi înșine și să dăm

mărturie despre El în modul nostru, așa cum au făcut și cei din Evanghelia după Ioan.

Vineri, 15 noiembrie

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, capitolul 77; Patriarhi și profeți, capitolul 13

Toma „s-a aruncat la picioarele lui Isus, strigând: «Domnul meu și Dumnezeuul meu!» Isus a primit recunoașterea lui, dar i-a muștră blând necredința: «Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.» Credința lui Toma ar fi fost mult mai pe placul Domnului dacă el ar fi fost dispus să creadă pe baza mărturiei fraților lui. Dacă în zilele noastre lumea ar urma exemplul lui Toma, nimănui credința aceasta nu i-ar fi spre mântuire, deoarece toți cei care Îl primesc pe Hristos trebuie să facă lucrul acesta pe temeiul mărturiei altora.

Mulți dintre cei cu îndoieli se scuză, zicând că, dacă ar avea dovada pe care a avut-o Toma de la prietenii lui, ar crede. Nu-și dau seama că au nu numai dovada aceea, ci mult mai multe. Mulți dintre aceia care, la fel ca Toma, așteaptă să fie dat la o parte orice motiv de îndoială nu vor ajunge niciodată să își vadă împlinită dorința. Treptat se înțepenesc în necredință. Aceia care își formează obiceiul să privească partea întunecată, să vocifereze și să se plângă, nu știu ce fac. Ei seamănă sămânța îndoielii și vor avea de adunat roadele îndoielii. În vremuri când credința și încrederea vor fi indispensabile, mulți se vor vedea că sunt lipsiți de puterea de a spera și a crede” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/ Viața lui Iisus*, p. 807, 808).

Zilnic: Faptele apostolilor 7 – 13; Calea către Hristos, capitolul 7

Cum îi caracterizează Ștefan pe cei ce i-au ascultat predica?

Ce credință a mărturisit famenul înainte de a fi botezat?

Care a fost „înțelesul vedeniei” lui Petru, imediat ce s-a terminat răpirea sufletească?

Cine a fost lovit de înger pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu?

Cum putem vedea dovada unei adevărate pocăințe?